

בעזרת השם יתברך

לב יצחק

• פורים •

בספר הזה יבואר:

מה שכתוב בזוהר הקדוש ובמדרשים ובספרי בעל שם טוב זי"ע שלפני ביאת המשיח יהיו רוב הרבנים מן הערב רב, ויהיה עירבוב גדול שסמ"ך מ"ם עשה חסידים לאלפים ולרבבות, והנסיון גדול מאוד לדעת האמת לאמיתו מי הוא באמת הרב או הצדיק שהוא המן האמיתי וצריך לומר עליו ארור המן, ומי הוא באמת הצדיק הקדוש האמיתי שהוא באמת ברוך מרדכי וצריך לומר עליו ברוך מרדכי היהודי.

עוד יבואר בו סוד נפלא ונורא בביאור ארור המן וברוך מרדכי היהודי ועוד כמה גימטריאות בענין הנ"ל

ברוך מרדכי בגימטרי" 502 כמנין בשר

ארור המן גם כן בגימטרי" 502 כמנין בשר

ה' אופנים על ארור המן וברוך מרדכי

נדפס בשנת תשס"ב

פה קראקאס ווענזעלא

למה הבעלי תשובה חוזרין לקלקולם

שמעתי מהרב הקדוש האלקי
האב בית דין דקהלה קדושה
נשחיו זצוק"ל, כי מפני זה יארע
לבעלי תשובה שחוזרין
לקלקולם, לפי שאינן נזהרין
במאכלות אסורות, ואינם
נזהרים לאכול בקדושה, ועל ידי
כן הנצוצים המגולגלים
בהמאכלים הם מושכים אותם
אחורנית (מאור ושמש פרשת כי
תבא).

קונטרס
לב יצחק

ביאור נפלה על ברוך מרדכי וארור המן

ברוך מרדכי בגימטרי' 502 כמנין בשר

ארור המן גם כן בגימטרי' 502 כמנין בשר

ה' אופנים על ארור המן וברוך מרדכי

ביאור נפלא בביאור שושנת יעקב שאנו אומרים ברוך מרדכי - ארור המן, כי **ברוך מרדכי** בגימטרי' 502 כמנין **בשר וארור המן** גם כן בגימטרי' 502 כמנין **בשר**^נ וצריך ביאור.

א) כדי להבין כל המאמר הזה איך שכל העולם סובב על כשרות הבשר וכל האסונות של כלל ישראל סובב על הכשרות כמבואר בפנים נקדים קצת כמה מקורות בש"ס ובוזהר הקדוש:

- א. במסכת תענית (דף ט') כתוב: "ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא".
- ב. ואיתא במסכת סנהדרין "למה נקראו ראשונים סופרים? שהיו סופרים כל אותיות שבתורה.
- ג. בוזהר הקדוש פרשת תרומה: "אסתכל באורייתא וברא עלמא".
- ד. הגר"א ז"ל הובא בספר "רוח אליהו" מביאורו לספרא דצניעותא: כי כל מה שהיה והוה ויהיה עד עולם, הכל כלול בתורה מבראשית עד לעיני

אופן א: אפשר לפרש בסייעתא דשמיא בדרך רמז כי התורה הקדושה מרמזת לנו שיסוד כל החיים הוא **הבשר** שאם נזהרים בכשרות ה"בשר" כדבעי אז יהיה ברוך מרדכי היהודי היהודי² וכל היהודים יהיו

כל ישראל, ולא הכללים לבד אלא אפילו פרטיו של כל מין ומין של כל אחד בפרט, וכל מה שאירע לו מיום היולדו עד סופו, וכל גלגוליו וכל פרטיו, ופרטי פרטיו, וכן כל מין בהמה וחיה וכל בעל חי שבעולם, וכל עשב וצומח ודומם, כל פרטיו ופרטי פרטיו של כל מין ומין ואישי המינים עד לעולם.

ה. אמרו חז"ל במדרש בראשית (פרק י') "אין לך כל עשב ועשב מלמטה שאין לו מלאך ממונה עליו מלמעלה ואומר לו גדל, וכמו כן כל ברי' יש עליו ממונה מלמעלה להמשיך לה חיותה, וכו'." [אמר המעתיק: וכל אלו הפרטים מרומזים כמה פעמים בתורה כמו מפה שרואים כל הרחובות וכל העיירות בכל העולם, וכמו שנתפרסם כבר הרבה והרבה ענינים מה שאירע בשנים האחרונים איך שכל פרט ופרט מרומז בתורתנו הקדושה].

(ב) כדאיתא במגילה (דף י"ב): לכן אומרים "ברוך מרדכי היהודי" כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, שמרדכי נזהר שהיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולכן ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר.

ולכן אומרים ארור המן אשר ביקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, ועל ידי כך היה לו את הכוח לגזור על היהודים גזירות קשות, וכמו שכתוב בב"ח (אורח חיים סימן תר"ע) וזה לשונו: **בפורים היתה עיקר**

הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, על כן נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהנו מאכילה ושתי' של איסור ושמחה ומשתה של איסור. ולכן הוא ארור המן שהוא גם כן בגימטרי' 502 כמנין בשר, כדי לדעת הסימן בקל, ולזה זוכים רק בפורים אם שותים יין נכנס יין יצא סוד שהוא ההמן האמיתי, וצריכים להתרחם מהם כמטחוי קשת. ולכן ימי הפורים לא יבטלו כי כל יסודי הדת תלוי בזה אם אוכלים כשר או חס ושלום דבר שאינו כשר.

כדי לראות איך שכל מלחמת מרדכי עם המן שהיה נכד עמלק היה על ענין הכשרות. נעתיק כאן כמה גימטריות על זה:

- א. מרדכי = פתחיה = 503 כמנין בשר עם הכולל.
- ב. ומרדכי ידע את כל אשר נעשה, אשר = 501 עם הכולל כמנין בשר = 502
- ג. נעשה = 425 = שק ושם יקו"ק כמנין בשר = 502.
- ד. אסתר = 661, חלב כרת = עם הכולל 661.
- ה. מגילת אסתר = 1144 עם שתי תיבות בגימטרי' 1146 = חלב = בשר = עמלק = השטן = בגימטרי' 1146.
- ו. שק ואפר = 687, בגמטרי' = אסתר = יקו"ק = בגימטרי' 687.
- ז. שק 400 נגד אדום, אפר = פרא אדם ישמעאל. וּמַלְכוּת אָדוּם וְשָׂאֵר מַלְכוּת מְרוֹמְזִים בְּפִיּוֹט מַעוֹז צוּר פִּיּוֹט שְׁנָהֲגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹמֵר בְּשִׁיר וּבִרְנָנָה לְאַחַר הַדְּלָקַת נְרוֹת חֲנוּכָּה, הַפִּיּוֹט חָתַם אֶת שְׁמוֹ בְּרֵאשֵׁי הַ- "בְּתִים" מְרַדְכֵי חֹזֵק. שְׁשָׁה בְּתִים בְּפִיּוֹט זֶה, בְּבֵית הָרֵאשׁוֹן פּוֹתַח הַפִּיּוֹט בְּתַפְלָה לְבַנֵּין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שִׁיבְנָה בְּמַהֲרָה בִּימֵינוּ אִמֵּן. בְּשָׂאֵר חֲמֻשַׁת הַבְּתִים הוּא מֵתָאֵר אֶת גְּלוּת מִצְרַיִם וְשַׁעֲבוּד הָאַרְבַּע מַלְכוּתוֹת: בָּבֶל, מִדֵּי, יוֹן, וְאַדּוּם, וּמִסִּיִּים בְּתַפְלָה שֶׁתְּבוֹא הַגְּאוּלָּה בְּמַהֲרָה בִּימֵינוּ אִמֵּן.

מתברכים. אבל אם חס ושלום ה"בשר" אינו כשר כדבעי יהיה ארור המן שחס ושלום המן יהיה לו הכוח לשלוט על היהודים.

אופן ב: אפשר לפרש גמטריי הנ"ל בהקדם, דהנה **אליהו** בגימטריי 52 - ולהבדיל **כלב** גם כן בגמטריי 52 וצריך ביאור, ואפשר לפרש בהקדם מה שכתב בספר אמרי צדיקים, דברי גאונים (עמוד ה'), **דאם השוחט כשר אליהו הנביא בעיר, שוחט רע מלאך המות בעיר,** אם השוחט ירא שמים כדבעי, אז אליהו הנביא בעיר, ואם אינו כהוגן, אז מלאך המות בעיר, ובסי' אור ישראל בפתיחה פירוש בזה דבר נפלא מה שאמרו חז"ל **כלבים שוחקין אליהו בעיר, כלבים בוכין מלאך המות בעיר,** דהיינו כשהשוחט ירא שמים אז הכשרות לאכילה והטריפות להכלבים שזה מנת חלקם כמו שנאמר "לכלב תשליכון אותו", ועל כן שוחקין, ואם כן הרי זה סימן שאליהו בעיר, כיון שאכילת הבשר כהוגן, אבל אם שוחט שלא כהוגן ומאכיל נבילות וטריפות לישראל חס ושלום אז גוזל חלק הכלבים ועל כן הם בוכין, ואז מלאך המות בעיר, חס ושלום.

ח. וצומו (עלוי) = 148 בגימטריי פסח. "כל שאר וכל דבש" וכו' שאר עם הכולל כמנין בשר 502.

ט. שלשת ימים = 1130 = בשר כרת ביחד עם 6 אותיות ושתי תיבות בגימטריי 1130.

י. פורים = 336, עמלק = המאכל בגימטריי 336.

יא. פורים עם הכולל = 337, בגימטריי שחיטה עם 5 אותיותיו.

יב. פורים = 336, עמלק = המן = בגימטריי עם הכולל 336.

ובזה אפשר לפרש מה שכתבנו לעיל דהנה אם הבשר כשר ואוכלים כשרות אזו אנו זוכים שאומרים רק ברוך מרדכי ואלהיו הנביא בעיר וכלבים צוחקים (כי היהודים לא אוכלים את הטריפות חס ושלום, והכלבים מקבלים את כל הטריפות) ואין אנו צריכים לקלל את המן כי אין לו שום שליטה על היהודים ואז זוכים שמרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול וכו' דורש טוב לעמו ודובר שלום לכל זרעו. אבל אם חס ושלום הבשר אינו כשר ואוכלים טריפות אזו אנו צריכים לומר ארור המן שגם כן בגימטריי בשר, ואז הכלבים בוכים (כי היהודים אוכלים את הטריפות, במקום ליתנו להכלבים, וגוזלים מהכלבים את הטריפות ומפני זה בוכין הכלבים) ועל כן מלאך המות בעיר חס ושלום.

וידוע דהמלאך המות הוא הסמ"ך מ"ם ואין לו זמן לעבוד בריטעיל ונעשה חכם ונעשה האלסעילער, וכל תכסיסי מלחמה של הסמ"ך מ"ם² הוא, שמעמיד

ג) בספר הקדוש קב הישר פרק ק"ב וזה לשון קדשו:

א. אברהם יצחק יעקב חיו כמנין בשר, וזהו הסוד

בשר בשדה טריפה לא תאכלו. = אברהם היה חי

175 שנים, יצחק - 180 שנים, יעקב - 147 שנים,

צרפם יחד $175=180=147=502$ שנים, כי האבות

הן בקדושה נגד הקליפה. וזהו הסוד (שמות כב,

ל), "ובשר בשדה טריפה לא תאכלו", כי "בשר"

הוא גם כן גימטריי תק"ב, 502.

ב. עוד כתב שם בקב הישר: אדום = 51 = ישמעאל

451 בגימטריי בשר 502.

ג. עוד רמזו בתיבת "שמות האבות" = 638 = צום

בשר, יראת יקי"ק = עם הכולל 638, עץ הדעת =

בגימטריי 639.

שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה שהבשר לא יהיה כשר, וידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דילי' ועל ידי זה הכל ברשתו. וראה מה שכתב בעל "תולדות יעקב יוסף" (פרשת נשא בד"ה העולה) וזה לשון קדשו: עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש. ועל ידי זה מעבירם על הדת ונעשים אפיקורסים כמו שכתוב הדברי חיים בשו"ת (יו"ד חלק א' סי' ז') כותב שעל ידי שוחטים שהיו קלים, הרבה קהילות התקלקלו בגרמניה, ועזבו את דרך היהדות רח"ל (עיי"ש באריכות).

וכן כתוב בתבואת שור כתוב שהשוחט חייב להיות ירא שמים מרבים, שהיראת שמים יראה על פניו, ואם לא אז הוא מתקלקל יותר ויותר, וממילא הוא מקלקל גם אחרים האוכלים משחיטתו, הם מתמלאים מטומאה עד שהם הופכים לאפיקורסים. (ייסול בפרדס" מערכת שחיטה של רבה של שאמלוי זצ"ל).

עוד אפשר לפרש בסייעתא דשמיא, דהנה כתוב בשלחן ערוך חייב אינש לבסומי בפורי' עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, וצריך ביאור מה יהיה כבר אם יאמרו ארור מרדכי וברוך המן, אתמהה, ואפשר לבאר, דהנה אם שותים כל כך הרבה יין, אז נכנס יין ויצא סוד כי סוד בגימטריי יין ואם שותים כל כך הרבה זוכים ורואים שאין נפקא מינה איך שאומרים ארור המן או ברוך מרדכי כי העיקר הוא אם אוכלים בשר כשר אז יהיה

ממילא ברוך מרדכי כי הקדושה גוברת, ואם הבשר אינו כשר ואוכלים טריפות אז הקליפה גוברת ויצטרכו לומר ארור המן, כי המן יהיה הראש ולו יהיה כל הכוח לגזור גזירות חס ושלוש, ומה שאומרים ארור המן לבד לא יעזור עד שיתקנו את הבשר שיהיה כשר, ויאכלו בשר כשר.

אופן ג: אפשר לפרש, שהעיקר תלוי בכשרות הבשר אם הרב הוא כשר ומעמיד שוחט כשר אז אומרים ברוך מרדכי וזהו סובב על הרב המכשיר דהרב הוא בבחינת מרדכי שהיה יושב בשער המלך ונזהר שלא יאכלו ישראל נבילות וטריפות, ואם הרב אינו משגיח על השוחט כראוי וסומך עצמו על חזקתו (שהחזקה הוא שהשוחטים מאכילים טריפות לישראל, כי לא נותנים להם אופן לשחוט כהוגן, וכל הסיסטעם של השחיטה אינו כשירה, ואפילו השוחט ירצה לשחוט כשר אינו יכול, כידוע להרוצים לידע) הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל וכמו שכתוב בספר "שערי תשובה לרבינו יונה" זצ"ל וזה לשון קדשו: **אם הרב אינו משגיח על השו"ב כראוי וסומך עצמו על חזקתו הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל חס ושלוש ונתפס בעונו, עד כאן לשון קדשו.** ואז אומרים על אותו הרב (שהוא המן והוא מן העירוב רב) **ארור המן** דהיינו שמאכיל טריפות כהמן, ומביא חס ושלוש גזירות רעות על עם ישראל כהמן כמו שכתוב בספר שו"ת מראה יחזקאל האחרון (להגאון הצדיק מהרי"ח אבדק"ק גלינא זצ"ל סימן מ"ג) וז"ל: **כי בעינינו ראינו את כל הגזירות קשות ורעות המתרגשות לבא בעולם הוא בעונותינו הרבים רק למען העון הזאת עכ"ל.**

וכמו שכתוב בספר "טיול בפרדס" (מערכת שחיטה של רבה של שאמלוי זצ"ל) **אני בטוח שזה מה שגוזרים גזרות נגד השחיטה, בזמננו זהו רק בגלל זה שלא בדקו טוב את השוחטים**, כמו שצריך, עכ"ל. ועל כן אומרים על הרב המכשיר הזה שמכשיל את ישראל בנבילות וטריפות **ארור המן** דהיינו שמאכיל טריפות כהמן, ועל ידי זה מביא גזירות רעות על עם ישראל כהמן חס ושלוס. ולכן נקרא הרב המכשיר או הרב המתיר לישראל לאכול טריפות ואינו מוכיח להם נקרא **ארור המן** שהוא בא מן העירוב רב והוא המן האמיתי שמאכיל לעם ישראל חס ושלוס דברים שאינו כשרים.

אופן ד': אפשר לפרש בסייעתא דשמיא בדרך רמז כי התורה הקדושה מרמזת לנו יסוד נורא ונפלא לדעת איך שכל אחד ואחד יכול למדוד (כמו מודד חוס) בקלות (הסימן האמיתי) את הרבנים והצדיקים אם הם באמת צדיקים אמיתים ששייכים להקדושה בבחינת: **ברוך מרדכי היהודי**, ומי הם באמת צדיקים ששייכים לערב רב¹¹ שהם באמת **ארור המן** שצריכים להתרחק מהם כמטחוי קשת, והסימן בזה הוא כך:

ברוך מרדכי היהודי: אם הוא בבחינת **ברוך מרדכי** שהוא בגימטריי 502 כמנין **בשר אז הוא מעורר**

(ד) כמו שאנו רואים לעיל שכל הצדיקים הקדושים עוררו ולחמו מלחמת ה' במסירת נפש נגש השוחטים של הערב רב שהאכילו את עם בני ישראל בנבילות וטריפות, וכמו כן אנו רואים במאות ספרי שאלות ותשובות איך שכולם עוררו בזמניהם על אכילת נבילות וטריפות.
(ה) להעתיק כאן עניני הערב רב מספר ארגנטינה.

וצועק על האנשים לעשות תשובה ושלא יאכלו בשר, מפני שהבשר אינו כשר ואינו מנוקד כהוגן, כמו שאמרה אסתר "לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים" ולפיכך קבעום למשתה ויום טוב לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים "ברוך מרדכי היהודי" כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, הוא נזהר שהיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולכן הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר.

ארור המן אשר ביקש לאבדי: ומי הם הצדיקים

(שנקראים בעקבתא דמשיחא צדיקים) ששייכים באמת לערב רב והם באמת לא רק ארור המן רק הם מה"המן'ס" האמיתיים, וצריכים להתרחק מהם כמטחוי קשת, והסימן בזה הוא כך: שהצדיק הזה הוא יושב ולומד ומתפלל ואינו מוכיח את אנשי דורו ואינו רב את ריב ה', (כמו שכתב הרמב"ם (הלכות סנהדרין פרק כ"ד הלכה ח'), ועיין שכר ועונש פרשת נשא דף ק"ו, ועיין עוד שם) וכמו שכתוב בכתב סופר (שאלות ותשובות אבן העזר סימן מז) וז"ל: מי שיושב על כסא הרבנות לא יחוס על עצמו, רק על כבוד ה' יהיו עניניו ולבו תמיד). ולא רק שלא איכפת לו כלום אם הבשר כשר או אינו כשר, אלא גם יאמר "הבשר הזה הוא בודאי כשר, הלא יש להם ההכשר מרב הגדול הזה, או הבית דין הגדול הזה!", והכל בחזקת כשרות, על אף שידוע האמת שהרבה רבנים יצאו וצעקו שיש בעיות גדולות בהכשרות (וכל זה היה כתוב בספרים ובכל העיתונים ובטעיפס) ושהרבנים אינם נאמנים כלל על פי ההלכה כי הם מקבלים מיליוני דולרים על ההכשר והשוחד יעוור עיני חכמים, אז תדעו נאמנה כי הרב או הצדיק הזה שייך

כולו להערב רב והוא ארור המן האמיתי כמו שאיתא במסכת מגילה (דף י"ב), לכן אומרים ארור המן אשר ביקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, ועל ידי כך היה לו את הכוח לגזור על היהודים גזירות קשות, וכמו שכתוב בב"ח (אורח חיים סימן תר"ע) וזה לשונו: בפורים היתה עיקר¹ הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, על כן נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהנו מאכילה ושתיי של איסור ושמחה ומשתה של איסור. ולכן הוא **ארור המן** שהוא גם כן בגימטרי' 502 כמנין **בשר**, כדי לדעת הסימן בקל, ולזה זוכים רק בפורים אם שותים יין נכנס יין יצא סוד שהוא ה"המן" האמיתי, וצריכים להתרחק מהם כמטחוי קשת. ואם יודעים הסוד הזה כי בשר בגמטרי' 502 יודעים תיכף ומיד מי הוא הרב הזה מסטרא דקדושה או חס ושלום מסטרא אחרא, ולכן ימי הפורים לא יבטלו כי כל יסודי הדת תלוי בזה אם אוכלים כשר או חס ושלום דבר שאינו כשר.

אופן ה: עוד אפשר לפרש שהעיקר תלוי בקדושת הבשר אם הרב הוא כשר ומעמיד שוחט כשר אז אומרים

(ו) ה וראה בזה רמז נפלא ש"סטרא אחרא בגימטרי' 480 = **ערב רב** בגימטרי' 470 = **סך הכל בגימטרי' 954**. **שכר ועונש** [שכל הגזירה היתה על ידי העון של מאכלות אסורות, והנס של פורים היתה על ידי התענית של שק ואפר, שהתענית הוא תיקון למאכלות אסורות] גם כן בגימטרי' 954, כמנין סטרא אחרא וערב רב להורות לנו כי כל העודה של הסטרא אחרא וערב רב הוא להאכיל את עם בני ישראל במאכלות אסורות שעל ידי שאוכלים מאכלות אסורות באים לכפור בשכר ועונש.

עליו ברוך מרדכי וזה טוב על הרב המכשיר דהרב הוא בבחינת מרדכי שהיה יושב בשער המלך ונזהר שאסתר לא תאכל טריפות כמו שכתוב באזהרות מהרצ"א: **שׁוּב השוחטים במדינה של יראים ושלימים מאכילין נבילות וטריפות, והם הם הגורמים חלאים רעים, וז"ל: לבי ככנור יהגה בראותי המכשלה הגדולה בעסק השוחטים ובודקים כמעט לא נשמע כזאת בשום מדינה. והאמת אגיד אשר עיני ראו כמעט רובם ככולם האכילו נבילות וטריפות לישראל כל השומע תצילנה שתי אזניו.**

פקחו נא וראו זה כמה שנים בעונותינו הרבים מכה מהלכת במדינה זו חולאים רעים ונאמנים חולי מעים, השם יתברך ישמור שארית ישראל, ולמה לא תבינו שזה עבור שמכניסין דברים אסורים לתוך מעיהם וכו' (אזהרות מהרצ"א מדינוב זצ"ל).

והרב ה"המנ"ן הזה אף על פי שהוא לא שוחט, ולא סוחר - אף על פי כן הוא נקרא מאכיל נבילות וטריפות כמו שכתוב בספר דעת תורה (סי' א' אות י"ב) הוא מצטט בשמו של השערי תשובה לרבינו יונה, שאם הרב המכשיר לא נזהר על השוחט כפי שצריך לשמור ולהזהר, הוא נחשב כמו מאכיל טריפות לישראל חס ושלום עיי"ש, (ועיי'ע שו"ת חת"ס יו"ד סי' י"ג ובספרי שו"ת זבחן זבחי צדק באורך גדול).

ולא די זה שאם הרב אינו כשר ומעמיד שוחט שאינו כשר אז אומרים עליו ארור המן וזה טוב על הרב המכשיר (או הרב שאינו מעורר את אנשיו על ענין כשרות הבשר) דהרב הוא בבחינת המן שמאכיל לעם ישראל טריפות גם אסור

לילך על הלוי שלו ולהתעסק בקבורתו: כמו דאיתא
בטבח שהאכיל נבילות וטריפות מת במיתה משונה
וכלבים לקו דמו, כדאיתא בירושלמי וזה לשונו: מעשה
 בטבח בציפורין שהיה מאכיל לישראל נבילות וטריפות,
 פעם אחת שתה יין ערב שבת עלה לגג ונפל ומת והיו
 כלבים מלקקין דמו, שאלו לרבי חנינא אי מותר להעביר
 המת משם, אמר להם **כתיב ובשר בשדה טריפה לא**
תאכלו לכלב תשליכון אותו, וזה הי' **גוזל הכלבים**
ומאכילן לישראל ועל כן הניחו אותו שם כי משלהן
 אוכלין (ירושלמי תרומות פ"ח ה"ג, ילקוט פרשת אמור). וכן נפסק
 בהגהות אשר"י שמוכר טריפות ומת בלי תשובה אין
 מתעסקין בקבורתו, וזה לשונו: **המוכר טריפות בחזקת**
כשרות ומת בלי תשובה אסור להתעסק בקבורתו (הג"ה
 אשר"י פרק גיד הנשה סי' ט"ז). ואם רוצים לדעת מה יהיה עם הרב
 הצדיק הזה לאחר פטירתו ובמה יגולגל אפשר לראות
המעשה נורא שאירע בסלאוקיי מקצב שהיה מאכיל
טריפות.

ידוע המעשה הנורא שאירע בתקופתנו לפני כארבעים
 שנה בסלאוואקיי בישוב סמוך לווישניץ, שהקצב דשם
 הי' מוכר לאחד מחשובי בעלי הבתים ולבסוף נחלה
 במחלה מסוכנת ואז קרא לפני גסיסתו את הדיין של
 הקהלה והודה לפניו שהרבה שנים מכר בשר טריפה
 לישראל ואמר שזה בשר כשר. ואחר כך מת. וכשהתברר
 קדישא התחילו לחפור הקבר נתמלא הקבר עכברים.
 ורצו להברית את העכברים ולא יכלו בשום אופן. וחפרו
 קבר אחר וגם זה נתמלא עכברים. וזרקו לתוך הקבר קש
 ועצים ועשו שריפה גדולה ושמעו קולות בכי ומרוב פחד

ברחו משם החבריא קדישא ואחר כך שוב נתמלא הקבר עכברים ובאו לפני הרב ושאלו אותו מה לעשות והשיב שישכיבו את המת כך בקבר ושמו את המת בתוך הקבר מתוך בכיות על החרפה של המת ותכף שהשכיבו אותו בתוך הקבר התנפלו עליו העכברים ואכלוהו כולו רח"ל. המעשה הזאת נתפרסמה בכל הסביבה ורבים עשו תשובה. (שמעתי גם כן המעשה הזאת מהרב קעמפלער מוכר ספרים בויליאמסבורג שהיה נוכח שם בשעת הלוי' וראה כל הני"ל).

צער גלגול - למאכילי טריפות

בספר הגלגולים של האר"י ז"ל (דפוק פראנקפורט דף ל"ט ע"א ד"ה והמדבר) כתוב שזה המאכיל טריפות ליהודים מגולגל בעלי העצים, וכשהרוח נושבת ומכה עליה זהו צער גדול, וסופו של העונש שהעלה נופל על הרצפה, והצער הוא בדיוק כמו המות, זה יכול לחזור על עצמו 100 פעם ויותר, כל זה לפי כמה שנים שהוא האכיל טריפות וועיין בנפש ישעי' ע' רי"ג, ובספרי שו"ת זבחן זבחי צדק).

והרב הזה מן הערב רב שייך להשט"ן והוא שליח השט"ן

ל"ו שוח"ט בגימטרי' שט"ן

בספר דרכי השחיטה ביאור על הכתוב **וזבחת כאשר צויתך**, כי שוחט דלית ביה יראת שמים כשיעור הנרצה נעשה אח וריע של השטן דמעשיהם דמי לגמרי, ומהאי טעמא **שט"ן** בגימטרי' **ל"ו שוח"ט**, כי השוחט השווה עצמו לו, (ושוחט להשטן, שהוא השוחט שלו, והשטן הוא מלאך המות) ובמה, דאמרו חז"ל (ב"ב פ"א), טכסיסו של השטן יורד ומסית, ועולה ומקטרג, ורד ונוטל נשמה, וכן הוא בשוחט קל וריק, קודם מסית העם לחטוא באכילת

בשר פיגולו, ואחר כך מקטרג, פירוש שאחר כך כשכבר נתפס בעונו אז מקטרג, מקבץ קרוביו ידידיו ורעיו לעשות מחלוקת עם הקמים נגדו, ואחר כך נוטל נשמה, פירוש, כשכבר עלה בידו להשתיק כל מפריעיו ועושה מלאכתו הרמיה בלי מפריע, נוטל נשמת הקהל ומורידם לשאול תחתית רח"ל.

השם חלי"ף שקוראין לסכין השחיטה - כי עלולה להחליף השוחט וגם האוכלים משחיטתו שימירו דתם רח"ל - ומחליף אכסניותו של אליהו הנביא זכור לטוב עם להבדיל מלאך המות

ומצאתי בספר חלקת חיים אות שי ערך "שחיטה" כי השם חלי"ף שקוראין לסכין השחיטה לדעתו נקרא כן על כי עלולה להחליף השוחט וגם האוכלים משחיטתו שימירו דתם רח"ל כמבואר בתבואת שור ובשו"ת דברי חיים (צאנו) יור"ד ח"א סי' ז' - ועוד שמחליף אכסניותו של אליהו הנביא זכור לטוב עם להבדיל מלאך המות, כמבואר באמרי צדיקים, דברי גאונים (עמוד ה') דכשהשוחט כשר אז השחיטה טוב ואליהו בעיר, אבל כשמאכיל חס ושלום נבילות וטריפות גורם שיהיה מלאך המות בעיר, ועוד שמחליף נשמת האדם ממאמין בשם ותורתו, לאפיקורסת כמבואר בדגל מחנה אפרים פרשת עקב בשם הרמב"ם, ועוד כי מחליף טי"ת תחת דלי"ת פירוש שגורסין "כי השוח"ט יעור עיני חכמים" עכ"ל.

אופן ו: אפשר לפרש, דהנה כל עבודתו של מרדכי הצדיק היה להזהיר שלא יכנס בפיהם דברים אסורים, כמו שכתבנו לעיל, כי אם חס ושלום אסתר היתה אוכלת מאכלות אסורות אז היתה חס ושלום אבודה לגמרי ולא

היה יכול להיות הנס של פורים, כי על ידי מאכלות אסורות נכנסים לשערי אפיקורסות כמו שכתוב בספר אור שמח בספרו משך החכמה שבמדינת דייטשלאנד (גרמניה) התחיל ההשכלה, והביא ראיות שמשם יתחילו הפרעניות בכל יוראפ, ועיין שו"ת ד"ח יו"ד סימן ז'.

לכן אנו חייבים להכניס הרבה כוחות, לשרש את הפרצה של מאכלות אסורות, ורק לאחר מכן לקוות לעזרתו של הקדוש ברוך הוא, ועל ידי זה אנו מקוים שנוכל לפעול ולעשות הרבה בענינים הקשורים ליהדות. אל תשכחו! שהגזירה הזו אצל המן להרוג את כל היהודים היה רק בענין אכילת טריפות (מגילה י"ב, ועיין לעיל מה שהבאנו מהב"ח אורח חיים סימן תר"ע).

ודבר נפלא אנו רואים בספר המפורסם אמרי ש"י שכתב: חז"ל (חולין קל"ט:) שואלים **המן מן התורה מנין?** **היכן מרומז בכל התורה הענין של המן?** ועל כך השיבו שהוא מרומז בפסוק "**המן**" העץ אשר צויתוך לבלתי **אכל ממנו אכלת**". ואם כן מה השייכות של הפסוק בפרשת בראשית לענין של המן?

התשובה: רואים לפעמים איך שיהודי מאבד את צלם האלוקות שלו, הוא נהיה מושחת עד כדי כך שהוא מוכן להכחיד את אחיו, ומהיכן נובע השחתה כזו אצל יהודי? זה קורה מכך שאין אוכלים כשר, שהוא מטמטם את הלב, כפי שהרמב"ם כותב שהאוכל נהיה דם, והדם זורם

(ז) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות (ב, יז) המן העץ (ג, יא).

ללב ומטמטם אותו עד שהוא הופך אותו ל"המן" יהודי, כי הוא אכל דבר ש"צויתך לבלתי אכל ממנו", ע"כ.

רואים מכך שלאכול אוכל שאינו כשר גורם לרעה הגדולה ביותר, ולכן אומרים ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, על ידי כך היה לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות (מגילה י"ב), כנ"ל.

ולכן אומרים ברוך מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, הוא נזהר שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולכן הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר. ורק בזכות זה ששמרו ממאכלות אסורות ניצלו היהודים, ולכן קראו להם "יהודי", כי אף אוכל שאינו כשר לא נכנס לפיהם.

ולכן כתבנו לעיל בביאור ארור המן וברוך מרדכי היהודי ש**ברוך מרדכי** בגימטרי' 502 כמנין **בשר וארור המן** גם כן בגימטרי' 502 כמנין **בשר** וצריך ביאור מה רצה להשמיענו בזה, ואפשר לומר בדרך פשט דהנה, אם אנו רוצים לדעת על הרב או הרבי הצדיק אם הוא מהקדושה או מהערב רב אנו צריכים לראות אם אוכל בשר או לאו, וזה דבר קל מאוד, ששואלים את הרבנית איזה בשר הוא כשר, ותיכף תשמע מה שהיא אוכלת בבית, ואז יודעים ברגע אחד איפו הוא שייך, דהיינו אם הוא אוכל בשר בהמה יודעים תיכף כי הוא מסטרא אחרא, ותברח מפניו. ואם אתה רואה שמדקדק על כשרות הבשר אז תדע שהוא שייך לקדושה לכל הפחות כמו יהודי פשוט שיש לו רק טיפת יראת שמים. וכדי להבין קצת את ענין הכשרות נביא לדוגמה קטנה מה

שכתוב בתורה הקדושה פרשת שמות (כ"ב): **ואנשי קודש תהיו לי, ופירוש רש"י: אם אתם קדושים ופרושים מנבילות וטריפות הרי אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי,** הפשט הוא כך: הקדוש ברוך הוא אומר כשהיהודים יהיו קדושים, הם לא יאכלו נבילות וטריפות, ואז הם יהיו שלי, וכשהם יאכלו נבילות וטריפות הם לא יהיו שלי, ועל הפסוק **"לכלב תשליכון אותו"** אומר רש"י: **שהכלב נכבד ממנו, הכוונה שמי שאוכל טריפות הוא יותר גרוע מכלב.**

צריכים להבין: למה אצל אף לא תעשה, אצל שום עבירה, אינו אומר הקדוש ברוך הוא שאם תעשה את העבירה לא תהיה שלי, ולמה בטריפות אומר הקדוש ברוך הוא שאם אתם אוכלים טריפות אינכם שלי? הכוונה היא שאם אוכלים טריפות אין נחשבים עוד ליהודי.

ואפשר לפרש בהקדם דברי התוספות ששואל (חולין ה.) איך הגמרא אומרת שהקדוש ברוך הוא שומר את הצדיקים שחלילה לא יכשלו בדבר עבירה כשאינם יודעים על כך? הלא אנו מוצאים בגמרא (מכות ה. ושבת יב) איך ששני תנאים צדיקים עשו עבירה כשלא ידעו, ותוספות אומרים שאם הם לא יאכלו מאכלות אסורות אז בודאי שלא יכשלו בעוון מסוג כזה (טריפות) שאין יודעים עליהם כלל, אבל לא מעבירות מסוג אחר. ועוד צריך להבין מדוע העון של האוכל שאינו כשר חמור בהרבה מכל ה"לא תעשה" האחרים.

ואפשר לבאר דהנה הרמ"א כותב (ביורה דעה סימן פ"א סעי' ז') חלב של מצרית (גוייה) על פי ההלכה כשר (לתת "חלב אם" לילד)

בדיוק כמו לתת חלב מאם יהודיה, אבל בכל זאת שלא יתנו לילדים לשתות מ"חלב אם" של גוי, כי חלב של גויה מטמטם את הלב, ומחזיר בילד טבעים רעים. והרשב"א והריטב"א ז"ל (יבמות קי"ד) כותבים שהדבר גורם טבע רע ואכזריות אצל הילד והם מאבדים את המדות היהודיות של ביישנים ורחמנים.

עוד כותב שם הרמ"א שגם אשה יהודיה הנותנת "חלב אם" אסור לה לאכול מאכלות אסורות, אומרים המפרשים (ש"ד וטו"ז) הפשט שאפילו כשהאשה בסכנה חס ושלום שהיא חייבת לאכול איסור בגלל פיקוח נפש בכל זאת אסור לה אז להניק את הילד, כי כשהאשה אוכלת מאכלות אסורות זה מזיק לילד.

עוד כותב שם הרמ"א שלמרות שאנו פוסקים (באו"ח סי' שמי"ג), כשהילד אוכל מעצמו איסור שהוא רק איסור דרבנן, והאבא עושה את עצמו שאינו רואה, אין הבית דין חייב לנזוף באב, זה רק "להלכה", אך באיסורים אחרים כמו בענין חילול שבת ומאכלות אסורות חייב הבית דין למחות באב, ובית הדין חייב בכח למנוע מהילד לאכול את המאכלות האסורות, וזאת למרות שמדובר באיסור דרבנן בלבד, כי מאכלות אסורות יזיק לילד בעתיד - כך כותב הפרי חדש שם - כי מאכלות אסורות גורם שהוא יהיה עם טבע רע, והסוף יהיה שהוא ייצא לתרבות רעה (חס ושלום).

עוד כותב שם הפרי חדש, שלדאבוננו מאחר ואיננו יכולים להיות נזהרים בענינים אלו, זו הסיבה מדוע רוב הילדים יורדים מן הדרך ועוזבים את הדת (ר"ט), ורוב הילדים הופכים להיות בעלי עזות פנים של הדור, ואין

להם יראת שמים בלבם, ואפילו כשאומרים להם מוסר, הם אינם יכולים לקבל זאת וכו', ומי לנו גדול יותר מ"אחר" (אחד מן התנאים, הרבי של התנא האלוקי רבי מאיר, שבסוף ימיו יצא לתרבות רעה) שהסיבה לירידתו מדרך הישר היה כי כשאמו היתה מעוברת היא עברה פעם אחת ליד בית עבודה זרה, והיא התאוה בטעם וריח של העבודה זרה, והריח הזה התפשט בכל גופה, וזה אשר גרם לאחר שירד מדרך הישר, לכן חייבים להיות זהירים מה שנותנים לילדים הקטנים לאכול עכ"ל הפר"ח (ועיין גם כן במחזיק ברכה להחיד"א שם אות י"ד והב"ז אות נ"ג).

עתה ניתן להבין מדוע אצל העבירות האחרות אין הקדוש ברוך הוא אומר שאם תעשו את העבירה ההיא לא תהיו שלי, ואילו רק בטריפות אומרת התורה שאם תעשו את העבירה לא תהיו שלי, כי כשאוכלים טריפות הלב מתטמטם, ואז הגוף וכל האברים הופכים להיות טריפה, ואז הוא כבר אינו מסוגל לעשות שום דבר טוב, שום מצוה, ומושך אותו רק לכיון העבירות.

ועכשיו אם הרב הוא לבד אוכל בשר ומתיר גם כן לאחרים או אינו מוחה באחרים הוא אינו בכלל יהודי ואינו שייך להקדוש ברוך הוא כנ"ל בדברי רש"י אינכם שלי, ואם רש"י הקדוש אומר אינכם שלי בוודאי שהרב הזה שייך להסטרא אחרא והוא לא רק בבחינת ארור המן רק הוא ה"המן האמיתי כנ"ל בדברי רש"י ז"ל. ובזכות אכילת בשר כשר נזכה להנצל מכל צרה חס ושלום ובמהרה נזכה לגאולה שלימה אמן.

אופן ז: אפשר לפרש, דהנה כל עבודתו של מרדכי הצדיק היה שהיה יושב בשער המלך וגם לפני סעודת

אחשוורוש הזהיר את העם לבל יטמאו בסעודתו ולפיכך נקרא יהודי כנ"ל במגילה (דף י"ב), כמו שכתוב "ומרדכי ידע את כל אשר נעשה וילבש שק ואפר ויצא בתוך ויצעק זעקה גדולה ומרה", וצריך ביאור מה היה הצעקות הגדולות שהוא ראה וכל הסנהדרין לא ראו, אתמהא,

ואפשר לפרש בהקדם מה שכתוב בספר פינת יקרת (דף ז') דבאם השוחט מקלקל בשחיטתו אז מחליש ומחריב גי עמודי העולם תורה, עבודה, וגמילות חסדים.

תורה, דעושה תורת ד' פלסתר על ידי שמזלזל ומקיל בדיניה, וגם גורם קטיגוריא בין תלמידי חכמים.

עבודה, על פי מה שאמרו חז"ל (סוף תגינה) בזמן שבית המקדש היה קיים קרבנו של אדם מכפר, עכשיו שלחנו של אדם מכפר, ואם כן אם שלחנו מלא קיא צואה במרק פיגולים בטלה גם עבודה.

גמילות חסדים, כי הכנסת אורחים הוא עיקרון של מדת החסד וכדברי חז"ל בתענית אצל אבא חלקיהו דמקרבא הנייתא, ואם מכבד אורחו בנבילות וטריפות תקנתו קלקלתו. ועוד כי על הרוב נעשין מחלוקת ושנאת חנם ולשון הרע ועוד, שהוא היפוכו של חסד.

ואם תרצה אחי לדעת עד היכן גדלה כח הכשלון בענין השחיטה אצטט לך מה שכתוב **בעל אור החיים** זצ"ל אשר גאונותו צדקתו ופרישותו מי ימלל וכפי עדותו של בעל שם טוב הקדוש היה חלק רוח האצילות של דוד המלך עליו השלום, דברים שאין לנו השגה בהם.

בספר פרי תואר בסימן ח"י אות ל"א וזה לשונו: **ולדידי חזי לי דכל בן אדם המזלזל קצת במצוה אחת**

ממצות התורה קים לי בגוי' דלא רמי נפשי' למעבד
בדיקה הצריכה לסכין כאשר צונו ד', בין והתבונן חומר
הענין שהמזלזל במצוה אחת בלבד כבר אי אפשר לו
לבדוק הסכין כדבעי.

ודבר חידוש נמצא במגיד משנה הלכות שחיטה (פ"א ה'
כ"ו בשם הראב"ד) דמהאי טעמא הצריכו חז"ל ראיית הסכין
לחכם לפני שחיטה מה שלא מצינו במצות אחרות
כציצית ותפילין, ותמצית דבריו **דבדיקת הסכין צריכה
פניית המחשבה היטב בעת הבדיקה להרגיש בפגימה
ואין כמוהו (של החכם) מי שיוכל להזהר בדבר, ע"כ.**

ומובא במדרש שאליהו הנביא בא אל מרדכי וגילה לו
מה שנעשה בשמים כי הגזירה היתה כבר אחר החתימה
להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים טף ונשים ביום
אחד חס ושלוש, וגילה לו שהגזירה נחתמה עבור שאכלו
מאכלות אסורות, ומרדכי חשב הלא כבר כתוב בתורה
בפרשת בראשית "והנחש היה ערום מכל חית השדה
אשר עשה ה' אלקים ויאמר אל האשה אף כי אמר
אלקים לא תאכלו מכל עץ הגן (בראשית ג, א), נחש"^ח
בגימטריא משיח – 358, הרי אנו רואים **שהעבירה
הראשונה היתה מאכלות אסורות**: וזה ענין המיתה
שנגזרה לעולם הוא כתוצאה מאכילת דבר האיסור של
עץ הדעת, כמו שכתוב^ט "כי ביום אכלך ממנו מות תמות
וגוי", ועל ידי זה נקנסה מיתה על האדם על כל הדורות.
וידוע שכאשר יבוא משיח יתבטל יצר הרע. והרמז בזה

(ח) נחש = 358, בגימטרי' שטן = 358.

(ט) בראשית ב, יז.

שהגימטריא של "נחש" 358 וכן של "משיח" - 358. נחש בגימטריא משיח - 358. ואפשר לפרש, דהנה כמו הנחש שנפל מאיגרא רמה לבירא עמיקתא שיושב בבורות והוא מלא נחשים ועקרבים, כמו כן האוכל מאכל איסור יורד לבירא עמיקתא, כי האיסור הראשון הי' מאכל איסור שהנחש הסית לאדם וחווה, וזה היה הנסיון הראשון, וזה יהיה הנסיון האחרון, וזהו הרמז נחש בגימטריא משיח, שעל ידי שנוהר ממאכלות אסורות שהנחש השיא לחווה לאכול וכו', ועל ידי זה נגזרה המיתה לעולם, ועל ידי שנשמור עצמינו ממאכלות אסורות נזכה לביאת בן ינון'.

עוד כתוב שם, **ומעץ הדעת טוב ורע" לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות (ב, יז) המן העץ (ג, יא), ואיתא בגמרא (חולין קל"ט): המן מן התורה מנין שנאמר המן העץ. וצריך ביאור, ואפשר לפרש בהקדם מה שכתוב בספר דרוש לציון (דרוש י"א דף מ"ב ט"ב ד"ה הנה) שביאר שחטא אדם הראשון היה בכפירה ברבונו של עולם, כי ניסת**

(י) בספר ברית מטה משה על הגדה של פסח, התאונן מרירות על רוע המצב וחורבן השוחטים, והא לך קצת מהעתקת לשונו: הבשר עדיין בין שנינו שאכלנו נבילות וטריפות עד כה שהי' גודל המכשלה הזאת בישראל שהרבה שוחטים אין להם הרגשה וכו', דבר זה החריב את ביתינו אשר עדיין לא נבנה בימינו והשכינה בגלות עדיין בעונינו, וכאשר נמצאו כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע וכו', ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות וכו' עכ"ל.

יא) עץ הדעת טוב ורע = 932, שחיטה = עמלק = שטן = עם הכולל בגימטרי' 931.

והודח מנחש לאמור והייתם כאלקים, ומשם הודחו כל הברואים לכפרו ביחידו של עולם, עיין שם.

ובזה אפשר לומר, על ידי "המן העץ" – שאכל נעשה מין ואפיקורס - וזה ביאור הכתוב המין העץ, כמבואר בחתם סופר שרוב אפיקורסות בא על ידי מאכלות אסורות.

עוד אפשר לפרש המן העץ, כתב על זה, טעמו של העין רביעי- רמז לד' גליות³, ע' בגימטריי 70 כמנין סוד, כאן רמזה לנו התורה הקדושה שכל הד' גליות היתה רק על שעבר על "המן העץ" שאכל מאכל האיסור.

עוד ראה מרדכי הקשר להגזירה שנעשה בעוון למאכלות אסורות, ומה שגרם לזה לעורר את המאכלות אסורות והעון שהיה אצל אדם הראשון כמו שכתב שם המן העץ, וכאן אמר המן יעשו עץ גבוה 50 אמה, וצריך ביאור, אלא שהמן רצה לעורר את הקיטרוג שנעשה אז אצל אדם הראשון שנגזרה הגזירה עבור אכילת עץ הדעת ואדם הראשון עבר על ציווי השם יתברך שאמר לא תאכלון, כמו שכתוב "ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות" (ב, יז) ואחר שאכל

(ב) אדום = 51 = ישמעאל = 451 = בגימטריי בשר. פירוש כי כל המלחמות וההריגות שאנו סובלים בעקבתא דמשיחא הוא בשביל שאנו נזנחים בכשרות הברש, כמבואר במכתבו של הרמב"ם (הובא בדגל מחנה אפרים פרשת עקב, ובצפנת פענח מהרב הקדוש בעל התולדות יעקב יוסף פרשת יתרו דיבור המתחיל ונראה דשמעתי ממורי), ובשו"ת דברי חיים (יו"ד סימן ז), ועוד.

שאל אותנו הקדוש ברוך הוא **המן העץ** אשר צויתך לבלתי אכול ממנו אכלת (ג, יא), ועל ידי זה נקנסה מיתה על האדם על כל הדורות. לכן אמר המן להכין עץ וצריך שיהיה גבוה 50 אמה כדי שאם היהודים יאכלו מאכלות אסורות ירדו לאפיקורסות שזה הני שערי טומאה שלא יכולים לצאת משם ואז יהיה העץ הזה בבחינת מדה כנגד מדה, ואז יצליח לכל הדיעות, לפי שיטתו, וכפי שאנו רואים לעיל דעל ידי מאכלות יצאו כולם מן הדם ובאו כל הצרות רח"ל, כמו שאנו רואים מהספרים לעיל שכל הצרות שאנו סובלים הן בגלל השוחטים המאכילים נבלות וטרפות רח"ל. (ועיי'ע שבת לג: אוהחה"ק שמיני יא, מג. אזהרת מהרצ"א, מקדש מלך, זבחי שלמים, דרכ"ת סי' ס' אות ה').

והתיקון לזה היה צריך שק ואפר ולצום שלשת ימים לילה ויום כמו שכתוב בספר דברי יצחק פרשת אמור בד"ה בזאת יבא באמצע הדברים וז"ל: ועל פי זה יתבארו היטב דרשת חז"ל שאמרו כי ביום הכיפורים לית רשות לשטן לאסטוני דלא מצינו יום אחר שתיאסר מן התורה לאכול רק ביום הכיפורים והוא הכח הגדול להשתיק כחו של שטן² שכל גבורתו לקטרג על בני קל חי **במה שנכנס לתוך מעיהם וכיון שכל העם מתענין שוב**

(ג) כי כל כוחו של שט"ן הוא להכשיל את בני ישראל אפילו בדבר קטן כשרץ משהוא, כמבואר בערוגת הבשם פרשת שמיני, (על הכתוב כי אני ד') דעל ידי שרץ משהו יוכל לבא לידי שאול תחתית רח"ל, עד כאן תוכן דבריו.

והרמז בזה הוא שתיבת "כח ערב רב" = 502 בגימטרי'

אין לו מה לקטרג, ובזה תבינו טעם האומר בסוף יומא שעיצומו של יום הכיפורים^י מכפר בלי תשובה, והוא לכאורה פלא במקום שהכל יודעין כי אין כפרה בלי תשובה, אבל הדברים מובנים מטעם שאף האינו שב כדבעי מכל מקום על כל פנים מתענה וזה כשלעצמו זכות אדיר לזכות בשבילו בדינא, עכ"ל.

ולכן אומרים ברוך מרדכי היהודי מגילה (דף י"ב) כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, שהוא נזהר שהיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולכן ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר. ורק בזכות זה ששמרו ממאכלות אסורות ניצלו היהודים,

(יד) יום הכפורים = בשר = 919, בגימטריי "בראשית" עם ששה אותיותיו.

וכן ראש השנה = 861, בגימטריי בשר = שטן. לרמז שהרצה שיתכפרו לו עונותיו ויזכה לשנה טובה ומתוקה יתרחק צ"ט שערים מהבשר, כי על ידי זה יזכה לברכת שנה טובה ומתוקה, ברוך מרדכי היהודי.

עוד יזכה על ידי זה שיוכל להנות מסעודתו של לויתן ויזכה לשבת ביחד עם רבי שמעון בן יוחאי, שהכל בגימטריי כמנין בשר:

לויתן = 496 = עם 5 אותיותיו והכולל בגימטריי כמנין בשר 502. לרמז מה דאיתא במדרש רבה ויקרא (פרשה י"ג ס"ג) עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות סעודה גדולה לעבדיו הצדיקים לעתיד לבא, וכל מי שלא אכל נבילות בעולם הזה זוכה לראותו בעולם הבא.

שמעון = 466 = יוחאי = 35, עם הכולל בגימטריי כמנין בשר 502.

ולכן קראו להם "יהודי", כי אף אוכל שאינו כשר לא נכנס לפיהם.

הרי אנו רואים שלקבל את השם יהודי לא זכה מרדכי רק על ידי שמחה לכבוד שמים להזהיר את העם שלא יכנס בפיהם דברים אסורים.

ולכן מובן הרמז ארור המן וברוך מרדכי היהודי **שברוך מרדכי** בגימטריי 502 כמנין **בשר וארור המן** גם כן בגימטריי 502 כמנין **בשר** וצריך ביאור מה רצה להשמיענו בזה, אלא שזה היה כל מלחמותם של מרדכי והמן להכשיל את העם במאכלות אסורות כמו הנחש השיא את חוה לאכול מעץ הדעת, ובזה אפשר לרמז מה שאמר לו הקדוש ברוך הוא **המן העץ** בהא הידועה, ומרומז בזה גם כן המן ה-עץ, כי המן למד ממעשה הזאת לשלוט על היהודים על ידי שיעברו על ציווי הקדוש ברוך הוא כמו המן העץ כנ"ל.

לכן צריכים להזהר מאוד מה'המניס של דורינו שהולכים בעקבותיו של המן הנ"ל, וכדי שלא יפלו ברשתות של ה"המניס הנ"ל, ניתן סימן קל לדעת אם הרב או הרבי הוא הדומה למלאך ה' צבקות ואז יבקשו תורה מפיחו, או אם הוא מתוך שאר ה"המניס" חברי הרע-בנים מהערב רב וצריכים לברוח ממנו כמו הבורח מן הארי. וזה מה הרמז כי ארור המן וברוך מרדכי אינו יכולים לראות ההבדל כי כולם הולכים עם בגדים יפים ולבינים כמו שבתי צבי ותלמידו נתן העזתי, כי לקנות בגדים אפשר לכל אחד בעד כמה מאות דולר והוא כבר רבי, על אף שלא טעם טעם יראת שמים, וכל עבודתו הוא רק להתודע ולהגלות כי הוא רבי על כל הארץ, ועל

כן יש לנו הסימן המודד חום של יראת שמים על ידי שאנו רואים שאינו מוחה על ענין כשרות הבשר שמרומז בברוך מרדכי 502 ומתנהג כמו המן, אז הוא כבר מהסטרא אחרא, וכל שכן וכל שכן אם הוא נותן הכשר על בשר הטריפות בוודאי שהוא כמו שבתי צבי ימח שמו וזכרו שהאכיל חלב רק לעשרה מישראל, והוא מאכיל חלב¹⁰ נבילה וטריפה לאלפים ורבבות מאחינו בני ישראל, ועל כן אומר רש"י ז"ל על הפסוק ואבדיל אתכם מן העמים, אם אתם מובדלים מהם הרי אתם שלי ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו וחביריו, הרי אנו רואים שהרב הזה שייך לנבוכדנצר וחביריו וצריך תיכף לפרוש ממנו כמו שאמרה התורה הקדושה "והבדלתם בין הטמא ובין והטהור" והפסוק הזה היי נר לישראל בכל מושבותם.

ובזכות הטהרה והכשרות יבא בעל הכרם ויכלה את קוציו במטאטא, ונזכה לישב בשלום ובשלוה איש תחת גפנו ותאנתו בכדכוד וגומרתא, ונזכה במהרה בימינו שתשכלל היכלא קדישא ותבני קרתא קדישתא אמן.

סיום

ולסיום הענין אעתיק דיבור נפלא שראיתי בספר בית יצחק סוף פרשת שמיני ובאשר שלעניית דעתי יש בו הרבה תועלת לענינינו אעתיקנו בשלימות.

(טו) וראה בתהילים (קפיטל קי"ט פסוק ע'): "טפש כחלב לבם, אני תורתך שעשעתי, טפש בגימטרי" 389 = נבלה וטרפה עם ב' התיבות בגימטרי" 389.

כתב שם בדיבור המתחיל אל תשקצו וז"ל: הנה הדיקדוקים בפרשה זו של שיקוף ותיעוב על ידי מאכלות אסורות רבו כמו רבו הלא הם מבוארים במפרשי התורה ולא אאריך בהם, אולם עוד לאלקי מילין בכמה ענינים הנוגעים לנושא זה, דחז"ל בב"מ (מובא גם ברש"י על אתר) דאלמלי לא העלה הקדוש ברוך הוא ישראל ממצרים, אלא בשביל שאין מטמאין בשרצים כשאר אומות דיים, וקשה הכי מאכלות אסורות כולל כה"ת כולה.

שנית: מצינו ביורה דעה (סי' פ"א), וכן הוא באור החיים הקדוש סוף פרשת שמיני דמאכלות אסורות גם בשוגג מטמטם הנפש, וצריך עיון למה.

שלישית: מצינו לחז"ל שדרשו בכל מקום שאין הקדוש ברוך הוא מביא תקלה על ידי צדיקים, ופירוש תוספות, דדוקא במאכל איסור ולא שאר דבר, וצריך עיון למה?.

ידוע דרשת חז"ל מובא ברש"י על הכתוב **ואנשי קדש תהיון לי אם אתם נבדלים ממאכלות אסורות אתם שלי ואם לאו אתם של נבוכדנצר וחביריו**, ועוד יש לדקדק וכו'.

וליישב כל הנ"ל נעמיק קצת בסיעתא דשמיא בסדר הבריאה, ויהי רצון שלא יאמר פינו דבר שלא כרצונו, ודי' הטוב יכפר.

מבואר במדרשי חז"ל על הכתוב **"בראשית"** שכל העולם נברא בשביל ישראל שנקראו ראשית וישראל נבראו לשמירת התורה וקיום המצות, ואם כן מצד הדין הי' נותן שיתאפשר לכל איש מזרע ישראל לקיים מצות

בוראו בכל עת ורגע דאלי"כ מטיל גרעון במעשי בראשית דכיון שבריאת העולם למען ישראל, וישראל למען המצות, אם יתבטלו ממצות אפילו שעה אחת נמצא אותה שעה יצאה לבטלה, וזה אי אפשר כלל, והרבה קולמסים כבר נשברו ליישב תמיה הלזו.

ולענינינו נאמר הנה ידוע דבאכילה יש עבודה גדולה של העלאת ניצוצי הקדושה שהוא היתה מעיקרי מטרת הבריאה כמבואר בכל ספרי קודש, וכח העלאתן על ידי שהזרעים נזרעין בקרקע וצומחין נמצא שכבר נגמר חלק ראשון של העלאה מדומם לצומח (דד' מינים נבראו זו למעלה מזו דומם, צומח, חי, מדבר) דהקרקע שהוא הדומם מעלה הצמחים, ואחר כך כאשר שור אוכל עשב וחמור באבוס בעליו אז נתעלים הצמחים לחי, וכאשר שוחטים בהמות והחיות ואוכלין בשרם מתעלין מחי למדבר (ועוד יש בו נסתרות, ואכ"מ).

אבל חילוק גדול יש בין אופני ההעלאה דמדומם לצומח וכן מצומח לחי לעולם נעשה בסדר אחד, אבל באכילת אדם יש מין ממינים שונים, הצדיקים ובעלי מדריגה המופשטין מתאות עולם הזה ויודעין לייחד יתודים מעלין באכילתן העלאה היותר גבוה השייך, הבינונים מכוונין באכילתן שיהי להם כח לעבוד את בוראם, ואף על גב שמרגישין גם עריבות מתיקות גשמי מכל מקום הוה ליה כהנאת הגוף בהדי מצוה, דלדעת הרשב"א והרבה ראשונים אינו מזיק.

והכת האחרונה שלבם אטומים לכוון גם זאת, מכל מקום מקפידין על כל פנים שיהיה כל אכילתן בתכלית הכשרות ויבחרו יותר לרעב מלהכניס לפיהם בשר אסור

חס ושלום, וקורא הדורות מראש הבוחן כליות ולב אשר לפניו נגלו כל תעלומות בחר במצוה זו של אכילה שיתאפשר לכל יהודי בלי יוצא מן הכלל (אם רק ירצה) לקיימו בכל עת ועידן באופן שלא יבצר רגע מחיינו שיתערטל ממצוה גבוה הלזו.

ביאור הדברים כאשר האדם אוכל אכילתו אז בלי ספק מקיים מצוה של זהירות ממאכלות אסורות ודיקדוק בכשרות, כאשר קם מאכילתו אז כל זמן שלא נתעכל המאכל, עדיין עוסק במצוה הלזו, ואין המצוה נקראת אלא על מי שגומרה, וכל זמן שאכילתו בתוך האיציטומכא הלא בידו להקיא כל מאכלו, וכאשר כבר נגמר העיכול אז נתהפך מאכלו ומשתיו לבשר מבשרו ודם מדמו ורק מכת זה חיו יחי' כמו שאנו מברכין כמה פעמים בכל יום "ומפליא לעשות" שהקדוש ברוך הוא קושר נשמתו של האדם שהוא רוחני באכילתו שהוא גשמי והוא פלאי פלאות, וא"א לאדם בער ונבער להשיג אחד מני אלפי אלפים כוונת היוצר למה עשה כן, אבל על פי דברינו יתחדש לן טעם אחד המושג גם לקיצורי מוח כמוני, שעשה הקדוש ברוך הוא כן כדי שתהיי כל חיותנו נוצר ונברא ממקור מצוה דוקא ולא זולת.

וכאשר יתענה האדם יותר משיעור האפשרי יצא רוחו וישוב לאדמתו, נמצא שכל חיותו אך ורק במצותו שקיים באכילת כשר דוקא, נמצא לפי זה באם חס ושלום יתפטם האדם במאכל האסור אי אפשר שיחשב בין זרע ישראל שבשבילם נברא העולם שהרי לא נברא רק בשביל ישראל המקיימים מצותיו יתברך ואי אפשר למצוא מצוה שיהיה קשור ומדובק בה בכל רגע של חייו

רק האכילה כמו שביארנו ואם אוכל איסור אם כן חסר לו הרבה זמן שבטל ממצות הקדוש ברוך הוא ועל כן הבריאה של אז לאו בשבילו הוא, והלא אי אפשר לבטל רצון הקדוש ברוך הוא שיהיי הבריאה בשביל ישראל, ועל כרחך שעל ידי אכילתו נתבטל ממנו שם ישראל.

ומוכן במושכל פשוט לפי זה למה ד' שומר נפשות חסידיו שלא יכשלו במאכלות אסורות אפילו בשוגג, שאם בריאת העולם לאו בשבילם יהיה אז על כרחך שיחרב, שהלא הצדיקים הם יסודי העולם, ומובנים גם כן דחז"ל שדוקא אם נזהרין ישראל ממאכלות אסורות נחשבין לגיונו של מלך מלכי המלכים ואם לאו הם של נבוכדנצר וחביריו, פירוש שלא תקשה דאם אין העולם מתקיים בשבילן אם כן האיך עדיין חיים אותן ישראלים שאין נזהרין באכילתן, ועל זה אמר שאינם גרועין מנבוכדנצר וחביריו שגם כן נבראו, ודו"ק.

ומה שדרשו חז"ל שכדאי היתה יציאת מצרים בשביל מאכלות אסורות לבד גם כן יתבאר היטב, דידוע מה שכתוב הרמב"ן ואחריו נמשך החינוך ועוד קדמונים בענין יציאת מצרים אשר כוונת ורצון הבו"ת היתה לאמת מעשי בראשית ולחזקה בידי המאמינים כי הבריאה לא נתברר בראייה ממשית רק באמונה לבד, ועל ידי הנסים ונפלאות שעשה הקדוש ברוך הוא לפרעה ולכל עמו ששידד המערכות ושינה סדרי בראשית על ידי הפיכת הטבע כמה מאות פעמים (כמבואר בהגדה של פסח שנלקו המצריים במצרים ועל הים למאות) עד שנתאמת בבירור גמור כי לד' המלוכה ומושל בעליונים ותחתונים כרצונו ועל כן בידו להטות הטבע כפי רצונו.

וכל זה הוצרך רק אם מקיימין ישראל מצותיו ית' שבשביל זה נברא העולם, אבל בלאו הכי למה הוצרך יציאת מצרים לאמת הבריאה, הלא אם לא יקיימו חס ושלום המצות אז יתבטל כל הבריאה ומהאי טעמא ברגע ראשונה כאשר פקד הקדוש ברוך הוא למשה רבינו ע"ה על עצמו אמר לו בהוציאך העם ממצרים תעבדון את האלקים בהר הזה, דהא בהא תליא דכל נסי יציאת מצרים ופלאותיו לא נצרך רק לזה כנ"ל.

ועל כן קאמר המדרש שאם לא העלה הקדוש ברוך הוא ישראל ממצרים רק בשביל מאכלות אסורות דין, פ"י דמאכלות אסורות הוא מצוה תדיריות לא יזוז מנפש הישראלי רגע אחד ועל כן יש לבריאת העולם שנברא בשביל ישראל המקיימים המצות על מה לתמוך, דכל רגע ורגע של הבריאה מתקיים על ידי האכילה הכשרה, אבל אלמלא לא הי' מצוה זו רק אחרת שאפשר להסיח ממנו יום או שעה ואפילו רגע, כבר לא הי' להבריאה האיך להתקיים, וגם נסי יציאת מצרים היו אז בכדי.

ובאופן פשוט יש לומר בסיעתא דשמיא במה זכתה מאכלות אסורות להתעלות כל כך מעלות יתירות על שאר מצות עד שלא מצינו מצוה שנשנו בו כ"כ גזירות קשות ועונשין חמורין להגוף והנפש של המבטלן לו ולזרעו, כמו שמצינו כאן אצל האוכל מאכלות אסורות, ונראה דזה פשוט שכל תכלית האי עלמא לבא על ידיה לעלמא דעתיד, והאי עלמא כפרוזדור לפני הטרקלין כמשלת חז"ל ולפי המצות ומעשים טובים שעושה בעולם הזה לעומתו יקבל שכרו לעולם הבא.

ועל כן כל זמן שגופו של האדם מתפטם במאכלים הכשרים בלי פקפוק אז כל המצות ומעשים טובים הנעשין על ידי הכח שקיבל מאותו האכילה נחשבין לו לטובה ולברכה, ומתברך בשבילן בהצלחה, לא כן כאשר מתפטם במאכלות אסורות ובכח ההוא עוסק במצות ומעשים טובים לתהו נחשבו כולם הבל ורעות רוח ישאם הרוח, דקשר רשעים אינה מן המניין וקודשא בריך הוא שונא גזל בעולה, ומצוה הבאה בעבירה שנאווי אצל הקדוש ברוך הוא וללא נחשבין.

ומיושב היטב למה לא נחשב "ישראל" על ידי מאכלות אסורות דכמו שישראל המבטל כל המצות שבתורה פשיטא שלא נחשב מעם סגולתו של הקדוש ברוך הוא ה"ה האוכל מאכלות אסורות ומקיים מצות באותו הכח דהו"ל כלא עשה כלל וכלל עטיפת קדושת ישראל נפשט ממנו.

ומהאי טעמא נבצר מצדיקים להכשל חס ושלום במאכלות אסורות אפילו בשוגג דאף על גב דגוף האכילה נעשה בשוגג מכל מקום הלא כל המצות שיעשה אחר כך בכח האכילה ההוא בטלין ומבוטלין וכלא נחשבו והוא כשלוך עצום עד למאוד, ושומר ישראל ישמרם מכל כי האי, ומיושב גם כן למה הפגם כל כך גדול גם בשוגג, ומטעם זה גופא אמר הקדוש ברוך הוא שאם נשמרין ממאכלות אסורות אנו שלו דבלאו הכי אי אפשר לעשות פעולה קטנה שיתעלס ויתקלס עילאה דכולן כאין נחשבו, אבל באם נשמר וזהיר בכל כחו שלא יכשל אפילו בשוגג ואונס בסרך מאכל של איסור אז ילך לבטח דרכו.

ומהאי טעמא מבואר בהפוסקים כמה פעמים דהכנה למצוה עוד יותר גדולה מגוף המצוה, דברים שקשין להולמן, ואחד מן הראיות מאכילת ערב יום הכיפורים שנחשב כתענית ב' ימים ואינו יותר מהכנה שיוכלו להתענות ביום הכיפורים ואכמ"ל.

אבל לדרכינו הדברים מתקבלין על הלב מאד כי ענין הכנה שדיברו בו היינו הכנה לאפשר שעשיית המצוה יחשב לו למצוה, ולא חס ושלוש להיפוך, לברר ולנקות כל סוג ופסולת מנופה ב"ג נפה, שלא יהא מצוה בעבירה, ושיהא בכוונה ועוד, דברים המעכבין המצוה, ומהאי טעמא נחשב יותר מגוף המצוה דהוה ליה כעין מה דאחז"ל גדול המעשה יותר מן העושה, והיא הדין בזה.

וכבר כתבתי במקום אחר להוסיף תבלין להנאמר, דמהאי טעמא הכנה חשובה יותר מגוף המצוה, דהלא בהכנה מתקיים שני דברים, הראשון ההכנה שהנהו מצוה מצד עצמה, לדוגמא חוב הכוונה לפני העשייה, הוא מצוה בפני עצמה אלא דפליגי רבוותא אי מן התורה או מדרבנן^{טז} וואם כן כאשר יכוון בכוונה הנצרכת לפני עשיית המצות כבר קיים שתי מצות, חדא המצוה לכוון, ושנית, שעל ידי זה יתקיים המצוה בעצמה, וזהו ממש מצוה גוררת מצוה.

ועכשיו בינו והתבוננו אם הכנה למצוה יחידית יעלה לו כפליים מגוף המצוה הזהיר ממאכלות אסורות שמאפשר

(טז) מבואר באורך בשערי תורה, ושאלות ותשובות מחנ"ח, ודפ"ק ועוד, ואכמ"ל.

לו לקיים כל התורה כולה עם כל פרטיה ענפיה ודקדוקיה, על אחת כמה וכמה שנוטל שכר כנגד כל מה שעושה כל ימיו.

ועתה בואו חשבון הנכשל במאכלות אסורות מתעכב מלקיים כל התורה כולה ונענש בכפליים על ביטול כל התורה, וגם על אי זהירותו במאכלות אסורות, וכמה נואלו אלו אשר מדקדקין בקלה כבחמורה לקיים כל מצוה בהידורה ויפיה ושוכח העיקר שבאם אינו בטוח במה שנכנס לתוך פיו אז לשוא כל עמלו, וכל יגיעו לריק חס ושלום.

ולו חכמו ישכילו יבינו אחרית דבר מראשיתו, ויחשוב עם לבבו אם כל כך ימים ושעות אני מבלה בעד מצות שמורים, ואתרוג מהודר, וטלית נאה, וכיוצא, על אחת כמה וכמה הרבה מאד יותר מזה חייב אני לבלות לתקן ביתי שבל יכנס בו רק דברים הכשרים ומהודרים בכשרותם בכל מיני יופי והידור שהלא הוא היתד והפינה אשר בו הכל תלוי ולא לחנם התאמץ נחש הקדמוני להכשיל יציר כפיו של הקדוש ברוך הוא במידי דאכילה, דאם האכילה שהוא היסוד מרופרף אז כל הבנין יסתר.

וזה לעומת זה ישים ללבו עד כמה ירוויח בהתאמצותו יותר ויותר מכפי יכלתו להשמר ולהזהר ולעשות גדר לפניו מגדר סייג לפניו מסייג ולברוח מצ"ט שערי היתר לבלי להלכד בשער אחד של איסור חס ושלום, שהרי בו תלוי כל תורתו מצותיו ומעשיו כל ימי חייו, ואשר מה"ט יקבל שכר עבור התרחקות ממאכלות אסורות נגד כל תורתו וכו' כנ"ל, ולמסקנא ימצא כי שברו בזה הוא

כפליים מכל שאר שכרו יחד, חדא, עבור התרחקותו ממאכלות אסורות שהוא מצוה חשובה כשלעצמה, והשנית, כי היא הנהו הגורם שיתקיימו כל שאר המצות דאלמלא אכל האסור היו חוטפין ומשליכין כל טיבותא אחיזרא, והשלישית, כי על ידי האכילה ניתן בו גם כח גשמי וחיות לקיים המצוה, שגם כן ליתא באוכל האסור דאז לא שייך שנתן בו חיות כיון שאין המצוה נחשב למצוה.

ובזה תבין דבר נפלא במשנה סוף מכות ר' חנניא בן עקשיא אומר רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות וכו' ופירש"י שאסר להם שרצים ונבילה שבלאו הכי נפש האדם קץ בהן וכו' והנה בפשטות כוונת רש"י שנפש הישראלי קץ בשרצים ונבילה, והוא פליאה קצת דבשלמא שרצים מובן אבל נבילות נפש ישראל קץ בהן מטעם שאסרון תורה בלי שחיטה אבל אלמלי לא הי' מצות שחיטה למה יקוץ נפש ישראל בנבילה יותר משחוטה, ופוק חזי בדגים וחגבים דליכא חיוב שחיטה אוכלין אותן מתים, ובשלמא אבר מן החי יש בהם שיקוץ וכמבואר במס' שבת שלא לתת לתינוק חגב חי להשתעשע בה שמא יאכלנו, ויעבור משום בל תשקצו.

אבל לקושטא דמילתא אפשר לפרש כוונת רש"י גם בע"א ואקדים ליישב תמיה אחרת שמצינו רק במאכלות אסורות, בחושן משפט (סימן רל"ד סעיף ד') קיימא לן במי שקנה בשר ונמצאת אחר כך אסורה מן התורה אף על גב שכבר אכלו הקונה, יחזיר מוכר הדמים, וביאר הכוונה בסמ"ע שם דאף על גב שבעת האכילה כבר נהנה

הישראל במלואו דהלא לא ידע שהוא טריפה מכל מקום הנאה זו אינה חשובה הנאה לאחר שנודע לו שאסורה מן התורה, (והביאו גם כן הש"ך ביו"ד סי' קי"ט כ"ז), והדברים מרפסין איגרא מה איכפת לן מה שקוץ עכשיו בהו סוף כל סוף נהנה מהן.

אבל על פי הנ"ל הכל על מקומו יבא בשלום, דאף על גב שנהנה מעצם האכילה אבל הזיק לו יותר מדאי במה שכל מעשיו הטובים שנעשו מכחו ההוא לריק הן, ועוד יותר מזה דמבואר במפרשים דעבור הכנה למצוה משלמין שכר גם בהאי עלמא ואם כן אילו היה אוכל כשר ודאי היה מקבל שכר בעולם הזה על הכנה למצוה כנ"ל, וגם בזה ניזק.

ועל פי זה יש לומר בסייעתא דשמיא דגם כוונת רש"י כן דלא הוצרכה תורה לעשות מצוה נפרדת מאכילת איסור, אלא מוטב הוה ליה לכתוב דהמצות הנעשים בכח אכילת איסור מתועבין ניהו, ועל כן יצטרך כל אחד מישראל למנוע ממנו, אלא מהאי טעמא עשאו הקדוש ברוך הוא למצוה בפני עצמה כדי שיקבלו שכר גם על קיום מצוה זו לבד ממה שמקבל עבור שנתאפשר לו לקיים על ידי זה שאר מצות.

ובזה יובן גם כן מה שכתוב בזוהר הקדוש (חלק ג' דף מ"ב עמוד א') דהאוכל איסור כאילו עובד עבודה זרה, דכיון שאוכל איסור הלא כל מצותיו אין מתקבלין לעילא, והולכת לסטרא אחרא, ועל ידי זה נראה עבודתו כאילו עובד לאחריים רח"ל.

ובזה יתפרש גם כן מה שכתוב בדגל מחנה אפרים פרשת עקב בשם הרמב"ם דעל ידי מאכלות אסורות נכנס בלב האדם מינות וכפירה, דעל ידי אכילתו מצותיו ועבודתו אין מתקבלין ונכנסין לסטרא אחרא כידוע דליכא בינים רק או סטרא דקדושה, ובלאו הכי הכל הולך לסטרא אחרא רח"ל, וכן כתוב להדיא בזוהר הקדוש שם דיוצא מרשות הקדושה ונכנס לרשות הסטרא אחרא, וכיון שהוא ברשותן ועובד להם כבר נלכד במצודתם וגוברין עליו כחות הטומאה המינות והכפירה.

ועל ידי זה תבינו מה שכתוב התבואות שור דשוחט צריך להיות ירי שמים מרבים דאם לא כן יורד השוחט מטה מטה ונתקלקל, ומקלקל גם אחרים האוכלים משחיטתו¹⁷ ודבריו אומרים דורשינו דעל כן מיירי ששחיטת האי שוחט היתה כשרה דאם לא כן למה איצטריך לתת טעם שיתקלקלו האוכלים מסיבת קטנות יראת שמים של השוחט בלאו הכי יתקלקלו על ידי אכילת נבילות וטריפות, אלא על כרחך דמיירי שהשחיטה היתה הוגנת אלא כיון שהשוחט קל גורם קלקול להאוכלין ממעשי ידיו, ודא ודאי טעמא בעי.

אבל על פי הנ"ל הכל מובן דאם אין השוחט ירא שמים מובהק על כן אינו נזהר כדבעי באכילתו ובאופן זה ודאי יתקלקל בקרוב כיון שאין מצותיו הולכין להקדושה כנ"ל דיוצא מסטרא דקדושה לסטרא אחרא, ובככהי

יז) דברי תבואות שור הללו מובאין גם בטיוול בפרדס (מערכת "שחיטה").

לב יצחק

מא

גוונא גם מה ששחט כאילו לא שחט כיון שכחו לאו מקדושה ניזונת ומצותיו בטלין, וואם כן האוכלין משחיטתו אוכלי נבילות נינהו.

ונתקרב לן להבין מה שכתוב באבות דרבי נתן דבאים לעבירות חמורות רח"ל דאחז"ל רשעים הן ברשות לבן פ"י שאין שולטין בעצמן אלא כעבד נרצע לתאווה, וכל שכן האוכל מאכלות אסורות שלדעת הזוהר הקדוש נכנס לרשות הסטרא אחרא ודאי שמחטיאין אותו בהיותו חמורות רח"ל. ומובן גם כן מה שכתוב בספר יסוד ושורש העבודה (שער הבכורות פ"ד ד"ה הגידה לי) דאומץ עונשם חמור מכל עבירות שבעולם, דהלא עבירה זו שקול נגד כל מצות ועבירות שבתורה שהלא על ידי אכילת האיסור כל מעשיו אין נחשבין לו.

ויתיישב גם כן באופן נפלא דברי המדרש (בקהלת רבה פ"א ס"י כ"ח) דלעתיד לבא הקדוש ברוך הוא מוציא כרוז ומכריז ואומר "כל מי שלא אכל בשר חזיר מימיו יבא ויטול שכרו", ואחר כך הקדוש ברוך הוא מוציא כרוז פעם שניי ומכריז ואומר "כל מי שלא אכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים יבא ויטול שכרו", עד כאן. והדברים תמוהין ומתמיהין ומה עם שאר כל המצות ושכרן וכי ליכא רק שני מצות הללו של מניעה מאכילת חזיר ונבילות וטריפות^ה.

(יח) וראיתי להחתם סופר זצ"ל שטרח ליישב הדברים בתורת משה פרשת קדושים.

ועל פי הנ"ל יתיישבו כל התמיהות כי כן הוא האמת שכל השכר מכל המצות תלוי בהתנהגות במאכלות אסורות ועל כן מכריז הקדוש ברוך הוא דכל הנזהר יבא ויטול שכרו, ואין הכוונה לשכר מניעת אכילה לבד, אלא הכוונה לשכר של קיום כל המצות.

וכמה יאירו לנגד עינינו דברי זוהר הקדוש (חלק ג' דף מ"ב עמוד א') שכתב דכל מה שהאדם סובל בעולם הזה הכל מפני שלא נזהר במאכלות אסורות, וצריך עיון הכי עבירה זו חמורה מכל העבירות להיענש עליה גם בעולם הזה, אבל דבריו הקדושים מאירים על פי הקדמה הנ"ל, ונקדים עוד מבואר בש"ס סוטה (דף כ"א עמוד א') כי התורה והמצות הן המגינין ומצילין ואמרו חז"ל שם דחילוק בין תורה ומצות דתורה בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה מגנא ומצלא פירוש מגין מן היסורין ומציל מיצר הרע שלא יכשילנו לחטא, ובמצות דוקא בעידנא דעסיק בה אבל בדלא עסיק אגוני מגנא מן הפורעניות ולא מצלא מיצר הרע.

ועכשיו אם קיום המצות נעשה על ידי מאכלות אסורות שאכל דבכהי גוונא אין נחשבין לכלום נשאר בלי מחסה ומסתור מפני הפורעניות ומוצאין הפורעניות אצלו מקום לחול, והוא גם כן כוונת בעל אור החיים פרשת שמיני שכתב דעל ידי זה באים מכות נוראות רח"ל ע"ש.

וירווח לן גם כן מה שכתוב באגרא דפרקא (אות קכ"ו) דעל ידי זה הבנים יוצאין לתרבות רעה רח"ל, וכן מה שכתוב במאור ושמש שמיני (ד"ה אל תשקצו) **דאפילו רק מקיל בחומרא נטמא נפשו ואינו יכול להשיג השגת**

התורה, דא"י בשבת פ' במה מדליקין דהרגיל בנר זוכה לבנים תלמידי חכמים שנאמר "כי נר מצוה ותורה אור" על ידי נר של מצוה זוכה לאור התורה, ומכלל הן אתה שומע לאו דהאינו זהיר בשום מצוה לא בנר של מצוה ולא בשאר מצוה לא יזכה לבנים ת"ח וכו' וכל שכן אם בנו בעצמו אינו זהיר, וכיון שעל ידי מאכלות אסורות אי אפשר לקיים מצות שיחשב לו כקיים כבר מובן הכל.

ומובן גם כן מה שכתוב בזוהר הקדוש דעיקר משפט האדם בראש השנה^ט על אכילת מצות שבפסח^כ דאכילת המצות הוא ראש וראשון לכל עניני אכילה^{כא} שבה החמירה תורה בבל יראה ובל ימצא בגבול ישראל מה שלא מצינו במקום אחר והוא הדין שדנין גם על שאר אכילותיו ומטעם דבו הכל תלוי דאם האכילה לא היתה הוגנת גם מצותיו לא נחשבין.

ומהאי טעמא עולה מעלת הזהירות ממאכלות אסורות יותר מאותן מצות החמורות השקולין נגד כל התורה, כמו **ציצית**, ועוד דבהם נאמר רק ששקול, אבל מאכלות

(ט) וראה מה שכתבנו לעיל ד"ראש השנה = 861, בגימטרי' **בשר** = שטן. לרמזו שהרוצה שיתכפרו לו עונותיו ויזכה לשנה טובה ומתוקה יתרחק צ"ט שערים מהבשר, כי על ידי זה יזכה לברכת שנה טובה ומתוקה, ברוך מרדכי היהודי.

(כ) מובא גם כן בשו"ת אבני נזר סימן שצ"ב.

(כא) והרמז לזה הוא שהתיבות **דצ"ך עד"ש באח"ב** עם הכולל בגימטרי' 502 **כמנין בשר**, להורות לנו כי כל הענין הגאולה תלוי בזה, אם כשרות הבשר הוא כהוגן ובני ישראל אוכלים כשר, אז נזכה בקרוב ממש להגאולה

אסורות הנהו יסוד ושורש הכל, ובו תלוי הכל, דאם אינו מקיימו כדבעי מה תועלת בשאר מצותיו.

ונמנה גם כן בין המצות שמקבל שכר גם בהאי עלמא וכמו שכתב בכתב סופר (פרשת בחוקתי) דעל טירחת הכנה למצוה גם בהאי עלמא איכא שכר, וגם מאכלות אסורות בכלל זה כמבואר לעיל, ועוד דאיתא במדרש שאין ישראל נזונין בעולם הזה אלא בזכות האמונה^{כב} וכיון שכי הרמב"ם דמאכלות אסורות מביא מינות וכפירה, מרובה מדה טובה האוכל כשר שנשפע באמונה, ועל כן עומד לן זכות הזהירות במאכלות אסורות להיטיב לן בעולם הזה ובעוה"ב, עכ"ל.

עוד מצאתי דבר פלא בספר בית יצחק פרשת אמור^{כג} וזה לשונו: ועל פי זה יתבארו היטב דברי חז"ל שאמרו כי ביום הכיפורים לית רשות לשטן לאסטוני דלא מצינו יום אחר שתיאסר מן התורה לאכול רק ביום הכיפורים והוא הכח הגדול להשתיק כחו של שטן שכל גבורתו לקטרג על בני קל חי במה שנכנס לתוך מעיהם וכיון שכל העם מתענין שוב אין לו מה לקטרג, ובזה תבינו טעם האומר בסוף יומא שעיצומו של ביום הכיפורים מכפר בלי תשובה, והוא לכאורה פלא במקום שהכל יודעין כי אין כפרה בלי תשובה, אבל הדברים מובנים מטעם שאף האיניו שב כדבעי מכל מקום על כל פנים מתענה וזה כשלעצמו זכות אדיר לזכות בשבילו בדינא, עכ"ל.

(כב) עיין ישמח משה ריש פרשת מטות.

(כג) בדיבור המתחיל בזאת יבא באמצע הדברים.

עוד שם על הכתוב "וזבחת כאשר צויתך", כי שוחט דלית ביה יראת שמים כשיעור הנרצה נעשה אח וריע של השטן דמעשיהם דמי לגמרי ומהאי טעמא שט"ן^כ בגימטריי ל"ו שוח"ט, כי השוחט השווה עצמו לו, ובמה, דאחז"ל (ב"ב פ"א). טכסיסו של השטן יורד ומסית, עולה ומקטרג, יורד ונוטל נשמה, וכן הוא בשוחט קל וריק, קודם מסית העם לחטוא באכילת בשר פיגולו, ואחר כך מקטרג, פירוש אחר כך כשכבר נתפס בעונו אז מקטרג מקבץ קרוביו ידידיו ורעיו לעשות מחלוקת עם הקמים נגדו, ואחר כך נוטל נשמה, פירוש כשכבר עלה בידו להשתיק כל מפריעיו ועושה מלאכתו הרמיה בלי מפריע נוטל נשמת הקהל ומורידם לשאול תחתית רח"ל.

ומצאתי בספר חלקת חיים (אות שי ערך "שחיטה") כי השם חל"יף שקוראין לסכין השחיטה לדעתו נקרא כן על כי עלולה להחליף השוחט וגם האוכלים משחיטתו שימירו דתם רח"ל כמבואר בתבואות שור ובשאלות ותשובות דברי חיים (יור"ד ח"א סי' ז') - ועוד שמחליף אכסניותו של אליהו הנביא זכור לטוב עם להבדיל מלאך המות, כמבואר באמרי צדיקים, דברי גאונים עמוד ה' דכשהשוחט כשר אז השחיטה טוב ואליהו בעיר, אבל כשמאכיל חס ושלום נבילות וטריפות גורם שיהיה מלאך המות בעיר, ועוד שמחליף נשמת האדם ממאמין בדי ותורתו לאפיקורסת כמבואר בדגל מחנה אפרים פרשת עקב בשם הרמב"ם, ועוד כי מחליף טי"ת תחת דלי"ת פירוש שגורסין "כי השוח"ט יעור עיני חכמים" עכ"ל.

בהקדמה לספר פינת יקרת (דף ז') כי דבאם השוחט מקלקל בשחיטתו אז מחליש ומחריב גי' עמודי העולם תורה, עבודה, וגמ"ח, **תורה**, דעושה תורת ד' פלסתר על ידי שמזלזל ומקיל בדיניה, וגם גורם קטיגוריא בין ת"ח. **עבודה**, על פי מה שאמרו חז"ל (סוף חגיגה) בזמן שבית המקדש היה קיים קרבנו של אדם מכפר, עכשיו שלחנו של אדם מכפר, וואם כן אם שלחנו מלא קיא צואה במרק פיגולים בטלה גם עבודה. **גמילות חסדים** כי הכנסת אורחים הוא עיקרן של מדת החסד וכדחז"ל בתענית אצל אבא חלקיהו דמקרבא הנייטא, ואם מכבד אורחו בנבילות וטריפות תקנתו קלקלתו. ועוד כי על הרוב נעשין מחלוקת ושנאת חנם ולשון הרע ועוד, שהוא היפוכו של חסד.

בספר שו"ת מראה יחזקאל האחרון^{כה} כתב וז"ל: **כי בעינינו ראינו את כל הגזירות קשות ורעות המתרגשות לבא בעולם הוא בעו"ה רק למען העון הזאת, עכ"ל.**

ואם תרצה אחי לדעת עד היכן גדלה כח הכשלון בענין השחיטה אצטט לך מה שכתוב בעל אור החיים זצ"ל אשר גאונותו צדקתו ופרישותו מי ימלל וכפי עדותו של בעל שם טוב הקדוש היה חלק רוח האצילות של דוד המלך עליו השלום, דברים שאין לנו השגה בהם.

וכתב בספר פרי תואר^{כו} וז"ל: ולדידי חזי לי דכל בן אדם המזלזל קצת במצוה אחת ממצות התורה קים לי

(כה) הגאון הצדיק מהרי"ח אבדק"ק גלינא זצ"ל סימן

מ"ג.

(כו) בסימן ח"י (אות ל"א).

בגויי דלא רמי נפשיה למעבד בדיקה הצריכה לסכין כאשר צונו ד', בין והתבונן חומר הענין שהמזלזל במצוה אחת בלבד כבר אי אפשר לו לבדוק הסכין כדבעי.

ודבר חידוש נמצא במ"מ הלכות שחיטה (פרק א' ה' כ"ו) בשם הראב"ד דמהאי טעמא הצריכו חז"ל ראיית הסכין לחכם לפני שחיטה מה שלא מצינו במצות אחרות כציצית ותפילין, ותמצית דבריו דבדיקת הסכין צריכה פניית המחשבה היטב בעת הבדיקה להרגיש בפגימה ואין כמוהו (של החכם) מי שיוכל להזהר בדבר, עד כאן.

ונסיים בדברי הספר ערוגת הבושם שכתב על הפסוק **כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים** וגו', דבפרק איזהו נשך (בבא מציעא ס"א ע"ב) הקשו בגמרא יציאת מצרים דכתב רחמנא גבי שרצים למה לי.

ונראה בסייעתא דשמיא על פי מאמר רז"ל בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים, ופירוש דהיה תלוי ברגע אחד, וכן כל ענינים **הכל תלוי רק ברגע אחד, דברגע אחד יוכל להתהפך מן הקצה אל הקצה הן לטוב הן חס ושלוש להיפך. כידוע שיוחנן כהן גדול שימש בכהונה גדולה שמונים שנה ולבסוף נעשה צדוקי, ואיתא בשם האריז"ל דנכשל במאכל.** על כן מזהיר רחמנא במאכלות אסורות ובפרט בשרצים, דעל ידי שרץ משהו יוכל לבוא לידי שאול תחתית רח"ל. והיינו דמזהיר רחמנא אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים, דמהאי טעמא הוצרך השי"ת להעלותם משפלות המצב אל מדריגה גבוה שבקדושה, כי לא יכלו להתמהמה אפילו רגע אחת, והכל תלוי באותו משהו, (ערוגת הבושם).

ובזכות שזוהר ממאכלות אסורות נזכה לראות בסעודה של צדיקים שיעשה להם הקדוש ברוך הוא בגן עדן לעתיד לבא, כדאיתא במדרש (ויקרא פרשה י'), אריסטון (פירוש סעודה גדולה) עתיד הקב"ה לעשות לעבדיו הצדיקים לעתיד לבא, וכל מי שלא אכל נבילות בעולם הזה זוכה לראותו וכו' בב"א.

תיקון הברית

עין¹³ בגימטרי 130, ק"ל¹⁴ שנה של קר"י של אדם הראשון, וקר"י גם כן בגימטרי ש"י שהנזהר בקדושת הברית נקרא צדיק כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ב' דף נ"ז ע"ב ובעוד כמה מקומות בזוהר), וכמו שכתוב במשניות סוף עוקצין איתא: "עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות", וצדיק נקרא השומר על

(ז) בספר הליקוטים (כתבי האריז"ל) פרשת תזריע (סימן ג') וזה לשונו: ועירב הטוב והרע הוא עירוב שבעים אומות, כי סאמ"ל הוא מלך על שבעים שרים, ומיכא"ל הוא מלך על שבעים סנהדרין שבעים נפש לבית יעקב, וכו'.

(ח) בספר הליקוטים (כתבי האריז"ל) פרשת תזריע (סימן ג') וזה לשונו: וענין מה ששימש אדם הראשון ק"ל שנה בליליין ורוחיין, מצד סמא"ל שעולה ק"ל, וכו'. ולכן השדים פורחים באויר, לפי שהם מיסוד האש, והרוח, וענין קריאתה צרעת, מצד ליליית צר"ת עיין, ולכן הורגות ילדי חוה (שמואל א' ו'), וכעסתה צרתה גם כעס, אבל היא אינה שולטת במי שמקדש עצמו בשעת תשמיש, שהוא מושך משך הזרע ממקום עליון, שהוא מנהר גן עדן, ונעשה להם עונ"ג היפך הנג"ע, ונרמו בפסוק (ישעיה ל"ב כ') אשריכם זורעי על כל מים החיים, והוא מי שמקדש עצמו.

קדושת הברית, ובפרט בדור הזה שהדור מקולקל כל כך ואיתא בספרי בעל שם טוב זי"ע שהנזהר במצוה שהוא מת מצוה^{כט} שכל העולם אינם נזהרים עליה, הנזהר מקבל שכר כנגד כל העולם, וכן איתא בספר חסידים.

(כט) כתוב בתורתינו הקדושה בפרשת אמור: אמור אל הכהנים בני אהרן. כפי המבואר בספרים הקדושים, שם כהן מרומז על צדיק והפסוק אומר אמור אל הכהנים דהיינו אל הצדיקים שהם רק בני אהרן דהיינו שאינם במדרגת אהרן שנאמר עליו שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו רק לא בא לדרגת אהרן היינו צדיק אמת, ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו שלא יטמאו את עצמם לנפש כדי לקרב נפש ההוא להשי"ת והוא דוקא בעמיו, ופירוש רש"י בעוד שהמת בתוך עמיו יצא מת מצוה היינו כשעדיין בתוך עמיו ולא יצא לרבות רעה מה שאין כן מת מצוה היינו כשיוצא לתרבות רעה בוודאי שיטמא ופיקוח נפש דוחה הכל וכל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא.

(ל) שכל מצוה שאין לה עוסקים היא בבחינת מת מצוה, ועל ידי שזוהר בזמן הזה בבחינת מת מצוה הלזו, מקבל שכר ביותר כנגד כל העולם כולו. והרי הצדקה הוא כעת בבחינה זו, שבני אדם מחפשים תירוצים שונים מדוע אין ליתן צדקה להציל עם ישראל מכשלונות כגון כשרות טהרת המשפחה תפילין שבת קדושת ישראל ועוד שירבה יראת שמים בעולם, ומביאים רא"י לזה ממה שהרשעים מלאים כסף וזהב, ורק כאשר צריכים ליתן להצלת ילדי ישראל שלא ירדו לטמיון ח"ו, אז קשה מאוד להשיג כסף לצורך זה, וכל זה מחמת גודל העיכוב שבא מהיצה"ר על זה, כי אינו רוצה בשום אופן שיתנו צדקה הגונה במקום הראוי לקרב על ידי זה את ביאת משיח צדקינו שיבוא במהרה בימינו..

ולפי מה שכתוב דגדולה צדקה שמקרבת את הגאולה, יש לומר בדרך רמז דמשי"ח ראשי תיבות מ'חצית ש'קל י'דו ח'ייבת, רומז שמצוה זו (שהוא בגדר צדקה, להציל את חבירו מירידתו לטמיון הוא מחצית השקל, כי מחצית רומז לאחדות ישראל כי כלנו ערבים זה בזה, והוא אופן הראשון של צדקה שצוה הקב"ה לישראל ליתן לנדבת המשכן, ועל ידי צדקה כזו יתקרב בנין בית המקדש ב"ב) וזהו רמז לצדקה בכלליותה השייכות לכל עם ישראל, וצדקה כזו באמת תקרב ביאת המשיח במהרה בימינו אמן.

ולפי מה שכתוב בכתבי האריז"ל שעירב הטוב והרע הוא עירוב שבעים אומות, כי סאמ"ל הוא מלך על שבעים שרים, ומיכא"ל הוא מלך על שבעים סנהדרין שבעים נפש לבית יעקב, עד כאן לשונו.

ואפשר לרמז בסייעתא דשמיא ששורש התיבה בלי האלף סמא"ל בגימטרי' 130 כתיבת "עין" ועל ידי שיזוהר בשמירת עינים יזכה לנצח אותו, כנ"ל.

ואפשר לרמז בסייעתא דשמיא דהנה מיכא"ל (שהוא מלך על שבעים סנהדרין שבעים נפש לבית יעקב), מיכא"ל בגמטרי' 101, לרמז כי אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים לבין השונה פרקו מאה פעמים ואחד, וכפי שפירוש הבעל שם טוב זי"ע, שאחד רומז על השי"ת ששונה לכבוד השי"ת, שלא שוכח את האחד יחיד ומיוחד, וכמו שידוע עד כמה היה חביב לימוד תורת הסוד (סוד בגימטרי' שבעים, וזהו הסוד שעל ידי לימוד הסוד זוכים לעין בעין יראו בשוב ה' ציון) על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, מובא שהרה"ק מוהרי"א מזידיטשוב בעצמו אמר: שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד. ובוודאי לטעם הנ"ל.

לא נחרב בית המקדש ולא גלו ישראל בין "עין" אומות, אלא בעבור פגם העינים, כמו שאמר ישעי' הנביא (פרק ג' פסוק ט"ז), ומשקרות עינים הלוך וטפוף, ולכן העונש בישעי' פרק כ"ט הוי אריאל אריאל בפסוק יוד, כי נסך עליכם ה' רוח תרדמה ויעצם את עינכם רח"ל, ומתנחמים בתקון העינים כמו שנאמר על ידי אותו הנביא (ישעי' נב, ח) כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. (יפה עינים).

ועל פי הנ"ל אפשר לבאר הפסוק "כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון", שעל ידי שנעשה תיקון על שמירת עין שנשמר על ב' עינים שב' השימוש רומז על עין הב', יזכו ש"יראו בשוב" יראו רומז על יראת שמים. "בשוב" אותיות שו"ב, והרמז בזה "שו"ב אשוב אליך" (ודבר נפלא גילה לנו הרב ווייסמאנדל זצ"ל), כי התיבה "משיח" נמצא בפסוק "היפלא מה' דבר למועד אשוב אליך כעת חיה – היש דבר בלתי אפשרי לגבי הקדוש ברוך הוא? אני נשבע שבזמן הנכון אשו"ב אליך", על ידי שיעשו תשובה על פגם העין נזכה שיהיה ה' בציון בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

עוד אפשר לפרש בסייעתא דשמיא דהנה כתוב בשו"ת מאיר נתיבים (סי' ע"ו), וז"ל: ראוי לתקן שעל כל פנים משבעים שנה ואילך לא ישחוט שום אדם אף שמרגיש עדיין והוא בכחו משום לא פלוג, כיון דרובא דרובא באותן השנים כבר בטל כח ההרגש. גם עד שבעים שנה צריכין מורי הוראות להשגיח על השוחטים הבאים בימים לנסותם לפרקים אם עומדין על חזקתן בהרגשה כי קרוב הוא להתקלקל, ואני מעיד

שראיתי שוחטים שהי' סבורים שהם מרגישים והיו ידיהם רותתים והראיתי להם עין בעין ונשבעו שלא הרגישו בעצמם כלל והחזיקו לי טובה ופסקו לשחוט וראוי לגדור פרצה זו. עכ"ל (מובא ביד אפרים סי' א').

ועל ידי שיזהרו בקדושת בדיקת הסכין ששם הוי' רמוז עליו נזכה למה שכתוב בדברי הימים ב' שישראל מבקשים שיראו פניו יתברך עין בעין.

יהי רצון שיתקיים בנו הנבואה מישעי' הנביא (ישעי' נב, ח') מה נאוו על ההרים רגלי מבשר משמיע שלום על הרי יהודה, אומר לציון מלך אלוקיך וכו' כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, וראו כל אפסי ארץ את ישועת אלוקינו, במהרה בימינו אמן.

יעזור השי"ת שנזכה לגדל ולחנך בנינו על דרך הסלולה לנו מדור דור, ונזכה לבני חיי ומזוני, רפואות וישועות ונראהו עין בעין בשובו אל נוהו, מתוך שמחה ונחת ותשובה שלימה, בהתגלות כבוד מלכותו בביאת משיח בן דוד במהרה דידן אמן.